

dog endnu engang på det punkt erklære os ikke helt enige. CD tror ikke, at denne helt specielle danske organisationsform er heldig. Men det angår ikke direkte det foreliggende beslutningsforslag, og som jeg sagde i starten, må CD afvise det.

Margrete Auken (SF):

Ved nytårstid skrev Berlingske Tidende en leder om vores kulturpolitik. Den hed »Brug hovedet« og handlede om, hvordan man ikke havde debater eller en gennemgående drøftelse om kulturpolitikken her i Folketinget, og der stod følgende sætning: »Er tiden ikke løbet fra ét stort kongeligt skuespilhus, når der er nok af andet og ofte mere toneangivende kvalitetsteater i hovedstaden?«

Jeg ved ikke, om Berlingske Tidende har ret i den påstand. Jeg synes, det var interessant at høre fru Sonja Albrink sige, at den debat kunne vi have haft godt af at have – det sagde hun jo faktisk. Det er præcis det, flertallet af ordførerne afviser: At den debat hører hjemme i Folketingssalen.

Hvad er det, vi vil med hele vores kulturformidling, hvad er det, vi vil med Det Kgl. Teater? Det er et meget stort beløb, det drejer sig om.

Jeg blev ringet op af en eller anden fra pressen, lige da man offentliggjorde indstillingen fra Akademirådet, om, hvad jeg mente om det. Så sagde jeg: »Det kan jeg da ikke svare på sådan lige hen over bordet, og det er rigtig mange penge«. Kort efter talte jeg med ministeren, som medgav mig, at det var rigtig mange penge, og det kunne hun godt forstå jeg ikke havde lyst til at sige noget om lige hen over bordet.

Herefter gik jeg trygt ud fra, at så fik vi lejlighed til at få en anden og mere kvalificeret diskussion af det her. Og bums, så hører jeg, at det er skam vedtaget i finanslovforhandlingerne og kommer som et ændringsforslag. Det kan godt være, at det kan være svært at trække grænsen mellem, hvornår man skal gøre det på den ene måde, eller hvornår man skal gøre det på den anden måde. Men der har faktisk tidligere været en god tradition for, at meget store beslutninger – og det her er en meget stor beslutning – gik igennem en lovsag.

Jeg henviste før til ombygningen af Det Kgl. Teater, som blev forelagt i begyndelsen af 1980'erne som en lovsag i Folketinget. Ministeren vil måske sige: Det gik også så galt, at man har måttet bruge en frygtelig masse penge senere hen, fordi det ikke var en kvalificeret beslut-

ning. Jeg er ikke sikker på, man kan bruge det argument, at det er, fordi det var en lovsag i Folketinget. Det kunne også godt være, at der blev klumret gevaldigt i sagerne. Jeg har en mistanke om, at vi ikke løser problemerne uden videre. Jeg tror, vi vil blive ved med at have meget vrøvl, bl.a. fordi den gennemgående drøftelse af, hvad det her er for noget, mangler.

Det er vores Folketings fremragende tradition, og ikke bare tradition, men selve konstitutionen, at man, som hr. Bent Hindrup Andersen siger det, først laver et beslutningsforslag og så laver en lovsag. I virkeligheden hørte jeg det, som om man næsten ikke engang måtte have forhandlinger, før man kom med sagen. Så vidtrækkende synes jeg ikke vi behøver at være i ikke at tage beslutninger om noget som helst. Men det er gavnligt, at sagerne alligevel får lov til at blive afprøvet også på dette sted og ikke kun ved presdebatterne.

Det er nok det, der har chokeret mig mest i dag, at samtlige regeringsordførere, inklusive De Radikales ordfører, et eller andet sted synes, det er tilfredsstillende, at det foregår på den måde. Det har faktisk gjort mig bestyrtet.

Det har også gjort mig bestyrtet, at hr. Risgaard Knudsens parti har været tilfreds og slet ikke har været i tvivl. Det var det ord, der blev brugt – man er ikke i tvivl om, at det er en tilstrækkelig procedure.

Jeg har været overrasket over, at Det Konservative Folkeparti ville lade sig nøje med at sige, at man var fuldstændig vis på, at alt gik korrekt og pænt til, så derfor havde man ikke nogle anfægtelser over, at man havde brugt denne procedure. Jeg håber, at denne sag vil være med til at dreje skuden, for det er faktisk en uskik.

Det kan godt være, at licenslovforliget også burde have været igennem salen. Jeg kan ikke overskue det lige på dette sted. Jeg har ikke sidet tæt nok på det, men jeg synes, det bør være meget mere reglen end undtagelsen, at man ikke tager store, vidtrækkende beslutninger uden om Folketinget.

Det er ikke nok bare at sige, at vi kan tage det som aktstykker, for dels er den behandling stadig væk langt mere spinkel og tvivlsom end den, vi har, når vi har en lovsag, og dels forelå det her faktisk som et ændringsforslag til finansloven. Det vil sige, vi havde det ikke til behandling som et aktstykke, det kommer senere hen.

Jeg ser selvfølgelig frem til, at de løfter, vi her har fået, om, at man vil behandle det grundigt